

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. november 29.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

HITED KÖZÖSSÉGE HATÉKONY LEGYEN

Énekek: 119,1-4.; 395

Lekció: Filemon 1,1-7

Alapige: Filemon 1,1-7

Pál, Krisztus Jézus foglya és Timóteus, a testvér, Filemonnak, a mi szeretett munkatársunknak és Appiának, nőtestvérünknek, Arkhipposznak, bajtársunknak és a te házádnál levő gyülekezetnek: Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Mindenkör hálát adok az én Istenemnek, amikor megemlékezem rólad imádságaimban – mert hallok a te szeretetedről és hitedről, amely az Úr Jézus és minden szent iránt van benned –, hogy hited közössége hatékony legyen mindannak a jónak a megismerésében, ami Krisztusért van bennünk. Mert sok örömünk és vigasztalásunk volt szeretetedben, mert a szentek szíve felüdült általad, testvérem.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, magasztalunk azért a kegyelemért, amiről a zsoltárénekekben a végén énekelhettünk: soha örökké nem hagyod el a tiedet. Mi ezért is kérhettük, hogy „soha örökké ne hagyj el engem!” Magasztalunk, hogy Jézusban mutattad meg hűségedet. Imádunk téged, mennyei

Atyánk, mert az Úr Jézusban megtartót adtál nekünk. És köszönjük, hogy ő ma is uralkodik, hiszen neki adatott minden hatalom mennyen és földön, és áldunk, hogy ez az ő uralma lelki uralom és mégis munkálkodik e bűneset utáni világban is, olyan nagy ajándék, hogy bennünk is.

Bocsásd meg, kérünk, hogyha az Úr munkáját, amelyet Szentlelked és igéd által végzel, mi gátolni akartuk bármiben is. Tudod, Urunk, hogy mi nem szeretnénk ellened lenni, hanem veled és érted. Szeretnénk úgy élni egyenként és mint közösség is, akikben gyönyörködhetsz.

Áldunk azért az igei kijelentésért, amit a köszöntés igéjében is adtál nekünk. Hálásak vagyunk, hogy nem kell félnünk. Köszönjük, hogy a te isteni szereteted, szerelmed, ha kell, meg is tisztít bennünket. És arra kérünk, hogy ezáltal is nyerjed meg magad számára az elveszetteket, akik körülöttünk élnek. Köszönjük, hogy mint gyülekezet is lehetünk eszközök ebben. Szeretnénk hűségesek lenni.

Édesatyánk, az Úr Jézusra tekintve ma is add nekünk a te csodádat, hogy szól a te szavad és személyessé lesz a te üzeneted. Köszönjük ezt a titkot, hogy a Szentírás szavain keresztül Lelked által mi élő igét hallhatunk.
Ámen.

Igehirdetés

Az elmúlt héten Kárpátalján lehettem evangélizációs csendeshéten Kisbégányban, előtte pedig vasárnap délután a beregdédai gyülekezetben voltunk együtt idősek szeretetvendégségén. Olyanon, amilyenre mi is készülünk majd most szombaton. Nagyon sokan eljöttek az idősek közül, az ot-taniak arcán látszott ez a nagy öröm. Elmondták, hogy most kifejezetten, különösen is sokan érkeztek. És az igazán nagy öröm az volt számukra, hogy egy olyan néni is eljött, aki előtte még soha. S mint kiderült, az egyik ismerőse szeretett volna eljönni és meghívta őt is. – Akkor én is elmegyek – mégiscsak rászánta magát, hogy együtt legyen a gyülekezetben és így ő is hallhatta Isten igéjét.

A gyülekezet tagjai elmondták, hogy sokféle oka is lehet annak, amiért ő nem szokott járni ilyen alkalmakra. Egy picit nehezebb természetű asszony, de volt a gyülekezetben egy valaki, aki őhózzá is oda tudott menni, illetve akivel ő is mégiscsak kapcsolatban lehetett. Nehezebben szerethető valaki, de Isten népe közül egy valaki mégis Jézusnak a szeretetét, kegyelmes munkáját és ezen keresztül a közösség szeretetét tudta számára képviselni. Nagyon hatékony volt, hathatós az a szeretet, amit ez az ismerős tudott képviselni és így az Úr szeretete körbevehette ezt a nénit.

Erről azért beszélhetek így, mert én nem tudtam, és most sem tudom, hogy kiről van szó, csak annyira jó volt ezt tapasztalni. A Filemonhoz írt levelet pedig azután kezdtük olvasni és nagyon megragadott engem e levél-

ben, amiben a legtöbb szó, ami szerepel, a szeretet. Ezzel a szeretettel kapcsolatban hangzott el – most én az új Károliból olvastam föl a fordítás alapján –, hogy „hited közössége hatékony legyen”.

‘Közösség’ szó szerepel az ősi kifejezésben és mégis ez arra a szeretetre akar utalni, amit egy hívó ember meg tud élni Jézustól kapott ajándékként. A „hited közössége”, amit a nem hívők, illetve a hívők között is mégiscsak szeretetedből mutatsz és hogy hathatós, hatékony legyen. Nagyon sok szeretet van valakiben – mindjárt látjuk majd –, de még hatékonyabb, hathatósbabb lehet bizonyos helyzetben. Ez a rövid újszövetségi levél erről szól.

Ki a levél szerzője? Emlékszünk, azt kell mondani ilyenkor, hogy a szerzője Isten, a leírója Pál apostol. Ez azért fontos, mert ez tényleg, mivel nagyon rövid, a mai modern eszközökön a Messengeren vagy a Twitteren néhány küldéssel megosztható lenne és fiatalok, idősek egyaránt ha olvasnák, nagyon személyes és érthető kijelentést olvashatnának. A címzett is és a téma miatt is az egyik legszemélyesebb újszövetségi levél.

A levél címzettje Filemon és valószínű, az ő felesége és talán a fia lehetett a másik kettő említett személy, és az a gyülekezet, amely Filemon házában jött össze rendszeresen. A levélben az apostol hálát ad ennek a hívó embernek a hitéért, szeretetéért, és ami a levélből a legismerősebb talán mindenkinek, hogy közbenjár Onézimoszért, Filemon szökött rabszolgájáért. A folytatásban olvashatjuk azt a közbenjáró kijelentést, amit Pál apostol ír. De újra hadd mondjam: Pál apostol nagyon személyes és az érzéseit is kifejező gondolatai, de ezek a Szentlélek gondolatai, Istennek a kijelentése. Ezért hihetetlen bátorító vagy ha kell vigasztaló maga a téma.

És ezért lett nekem nagyon megragadó ez a 6. versben leírt kifejezés tehát, hogy „hited közössége hatékony legyen”. Mert mondhatta volna azt is, hogy a te szereteted, a hitből fakadó szereteted, de ennél egy kicsit bonyolultabban, mélyebben akarta kifejezni, hogy „hited közössége hatékony legyen mindannak a jónak a megismerésében, ami Krisztusért van bennünk”. Valami Filemonban is ott van, természetesen ott van a többiekben is, de mégis Filemon hitének a közössége, hatékonysága, de az hatással lehet másokra. És mi ez?

Így a gyakorlati tanács szempontjából nagyon egyszerű a képlet: Filemonnak a szeretete azok iránt már megmutatkozott nagyon is, akiket könnyű szeretni. Vajon hogyan mutatja meg hitét, szeretetét ez az ókori hívó ember, amikor olyan valakiről van szó, akit nem biztos, hogy könnyű neki szeretni. Filemon gazdag rabszolgatartó úr és hogy egy rabszolgája volt, az biztos, még a nevét is tudjuk ebből a levélből: Onézimosz. Talán több is lehetett. Az is kiderül a levélből, hogy Onézimosz, amikor elszökött tőle, akkor még biztos, hogy hitetlen volt.

Ha Filemon akkor már hívó ember volt, ez esetben különösen fájó belegondolni, hogy egy hívó rabszolgatartó és egy rabszolgája vagy valamegyik rabszolgája egyszerűen akkor sem érzi magát jól. Sokféle oka lehetett a szökésnek, de mégis tény, hogyha Filemon akkor már hitben járt, akkor ez fájó lehetett számára szintén. Az apostol, amikor írja ezt a levelet és nagyon személyesen beszél Filemonhoz, akkor látszik, hogy ő is érzi ennek a helyzetnek a súlyát, és nem akar túlzott apostoli tekintéllyel sem föllépni, ugyanakkor azt is tudja, hogy Filemon számára az Úr az tekintély és az Úr szeretete az ő életében most is megmutatkozhat. Nagyon fontos, hogy egy dúsgazdag rabszolgatartó, akitől elszökött a rabszolgája és most jön haza.

S mielőtt ezt a nehéz helyzetet próbálná Filemon számára elemezni Pál a levélben, előtte, nagyon bölcsen egyébként, beszél arról, hogy ki is vagy te az Úr előtt és a gyülekezetben is eddig is hogy élted meg a hitedet és a szeretetedet. Az ősi nyelvnek a szépsége abban is látszik, hogy az Úr Jézus iránti hite hogyan mutatkozott meg a gyülekezet, a lelki testvérek iránti szeretetben. Kiderül, hogy ez a gazdag ember a házáat is, a vagyonát is, gyakorlatilag mindenét az Úr ügyébe állította és használta. Hogyha Onézimosz hívó lett volna, nem szökött volna el, akkor ő is mint hívó rabszolga a gyülekezeti közösségben aktívan részt vehetett volna, és nagyon sok szeretetet élhetett volna meg, mert ilyen volt a gazdája.

Az apostol hálás Istennek, és ezt a háláját fejezik ki minden imádságában, mikor Filemonra gondol. Még olvasni is felüdítő volt a 7. verset: „Mert sok örömünk és vigasztalásunk volt szeretetedben, mert a szentek szíve felüdült általad, testvérem.” Tehát nemcsak Filemon lakóhelyén lévő lelki testvérek lehettek vidámak és mindig üdítő volt találkozni ezzel a hívó emberrel, hanem ennek híre ment és Pál is meg a többiek, a többi testvérek nagyon távolról, ha hallottak Filemonról, mindig a vidámság és a boldog, üdítő lelkület, személyiség volt előttük.

Hogyha pedig ilyen a hívó ember és a gyülekezet ennyire vidám és amikor bajok vannak, akkor meg megvigasztalódik Filemon szeretetén keresztül is, akkor belegondolhatunk, hogy mennyire örülhet Isten, az Úr. A köszöntés igéjében a zofóniási igében is hallhattuk, hogy az Úr örvendezik az ő népe életén, amikor az a helyén van, és az ő bátorítását azzal is kifejezi, hogy „örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked”.

Filemon tehát ilyen lelkületű, ilyen a személyisége. A levél témája most, az adott helyzetben a kérdés, hogy a nehezen szerethető iránt is megmutatkozik-e ez a hitből fakadó közösség hatékonysága. Újra mondom, lehetne mondani, hogy szeretet, de a 'közösség' szóval még mélyebben akarja ezt kifejezni. Az Úr Lelke buzdítani akarja Filemont még a találko-

zás előtt, az Onézimossal való találkozása előtt. Nem tudjuk, hogy mi történt – ez is olyan bátorító ebben a levélben –, azt nem, hogy mi történt, azt tudjuk, hogy Isten hogyan készítette föl Filemonnak ezt a találkozását.

Ha egy rabszolga megszökött az ókorban, az nagyon súlyos bűnnek számított, akár ki is végezhették miatta. Vagy ha nem végezték ki, képzelhetjük, hogy milyen elbánásban részesülhetett. Valószínű, hogy Pál Rómában volt a fogságban ekkor, több levelet is írt a fogságból, az első római fogságából, és itt találkozhatott Onézimossal, aki minden valószínűség szerint az ő szolgálata nyomán jutott hitre. Pál gondolt arra is, hogy milyen hasznos szolga lehetne, most nem rabszolga, hanem az Úr szolgálja mellette apostoli missziói küldetésében ott a fogság idején is akár. Ezt megtehetette volna és írhatta volna a levelet úgy is, hogy itt marad Onézimosz és ugye beleegyezel ebbe, de Pál is érezte, tudta – és ne felejtsük el, az Úr Lelke munkálkodott benne, hiszen az Úr kijelentése ez a levél –, hogy ebben Filemonnak kell döntenie.

Viszont emiatt haza kell menni Onézimosznak. A kérdés, hogy amikor hazamegy, akkor Filemon szeretete hogyan látszik meg iránta? Lehetne így is folytatni az igemagyarázatot, de éppen a kifejezés miatt nagyon beszédes, hogy nem is annyira Filemon szeretete a döntő, hiszen megtudtuk az előzőekből is már, hogy Filemonnak ez a szeretete azért olyan, amilyen, mert bízik Jézusban, hite van Jézusban. Akkor tehát nem Filemon szeretete az igazi kérdés, hanem az Úr Jézus szeretete, az Úr Jézus személye.

Hogy Jézus szeretete, személye hogyan mutatkozik meg Filemon életében, illetve a közösségben akkor, amikor ez az úgymond nehezen szerethető személy megérkezik. Hogyan viszonyul hozzá Filemon? De Filemon viszonyulása, viselkedése iránta az a közösségre is valamilyen hatással lesz majd. És mindebben az Úr Jézus szeretete hogyan valósul meg, hogy „hited közössége hatékony legyen”. Ha nem lesz hatékony, akkor az Úr Jézus szeretete nem mutatkozhat meg úgy, ahogy kellene.

Egészen más így gondolkodni, és számomra ezért lett nagyon kedvesség és bátorítónak ez az üzenet, valamint vigasztalónak, hogy nem azokról van most elsősorban szó, akiket könnyű szeretnünk, hanem akiket lehet, hogy nehéz. Adja az Úr, hogy ne legyen senkinek ilyen embere a családban vagy a gyülekezetben. De ha lenne, lásd, Filemonnak lett, mert a szökött rabszolgát, már hívó rabszolgát hazaküldte az apostol. De a hit útján járva Filemon is megtapasztalhatta Istennek az erejét az ő igéjében, bátorításában.

Nagyon kifejező ez a 6. versben: „ami Krisztusért van bennünk”. Ez is jelzi, hogy itt Jézuson van a hangsúly. A hited is Jézusra mutat, hogy „hited közössége” – hit Jézusban, előtte is hallottuk – és Krisztusért van bennünk valami. Krisztusért történik tehát minden majd Filemon életében is.

Mit jelentett Filemon számára ez a találkozás? Megláthatta testi szemével is a találkozáskor azt a fiatalembert, aki miatt kárt szenvedett. Nem tudjuk, hogy mikor, valamikor korábban. Aki súlyosan megsértette a tekintélyét. S hogyha Filemon munkatársai, a többi rabszolgatartó hallotta, hogy mi történt, biztos tanácsolták őt is, mit tegyen, hogy visszaszerezze a jogos tulajdonát. Mindenképpen megsértették a tekintélyét. Így végiggondolva, továbbgondolva olyan valaki áll előtte, akire még nézni sem könnyű, szeretettel ránézni. Szólni sem egyszerű hozzá szeretettel. Még kevésbé bármit is tenni érte szeretettel, mert nehéz természetű.

És sajnos nem mondható, hogy ellenség. Mert ha azt mondanánk, hogy ellenség, akkor könnyebb a hívő ember dolga, hiszen Jézus azt hirdette, hogy szeressétek ellenségeiteket. Ha ellenségként tekinthetnénk rá, akkor könnyebb lenne a dolga a hívőnek is ilyenkor. De nem ellenség. Onézimosz nem ellensége Filemonnak, hiszen az ő saját tulajdona, rabszolgája, csak elszökött tőle, ráadásul most már hitre jutott, megtért ember.

Néha én valóban arra szoktam gondolni, hogy az ellenségeket könnyű lenne, könnyebb lenne szeretni, mert övelük nem naponta találkozik a hívő ember, hanem csak bizonyos helyzetekben.

Például, amikor mentem át Kárpátaljára, azért kicsit a gyomrom összeszorult, hogy vajon a határnál hogyan fognak fogadni? Sokat kell-e várni? Ha sokat kell várni, utána vajon átengednek minden gond nélkül? Egyáltalán hogy lesz ez az egész helyzet, hiszen halljuk a hírekben, hogy hogyan gondolkodnak Ukrajnában a vezetők a magyarokról. Nem volt ellenség-gondolat a fejemben, de mégis bennem volt, hogy lehet ellenségesen viselkedni egy határátkelésnél. De akkor könnyű szeretni, mert hát így viselkedik, hiszen most ellenséges a hangulat.

De egészen más, amikor olyan valaki, aki Filemon esete volt Onézimosz kapcsán. Kit könnyebb szeretned? Az ellenségedet, ha van, vagy a nehéz természetű testvéredet, ha van? És most itt a testvér alatt értsünk nyugodtan bárkit, akivel, ha kell, napi kapcsolatban is vagyunk és Jézus szeretetét éljük meg számára.

Filemon számára az mindenképp segítség lehetett, hogy tudhatta, amikor megszökött, akkor még hitetlen volt, most már megváltozott az élete, hiszen hívővé lett. De akkor még mindig ott lehettek a jogos elégtétel, a megsértett igazságérzet érzései, és csak nem egyszerű csak úgy hatékony szeretettel, közösséggel fogadni.

Pontosan ezért nagyon fontos, – most én végig próbáltam példákat mondani arra, hogy mit jelent vagy hogyan szerethetünk valakit, aki olyan, amilyen, – de itt Krisztus szeretetéről van szó. A példákban szerettem volna jelezni, hogy sok minden elmondható velünk kapcsolatban, akik oda-helyezhetjük magunkat Filemon helyébe itt a bibliai kijelentésben. De

Filemon helyébe helyezve is magunkat, mégis Jézusra kell figyelni most is – ez nagyon fontos, mert különben elveszítjük a lényegét.

Jézus hogyan szerette a nehéz természetű embereket? Ha így mondom, hogy: Jézus tanítványai között kit volt a legnehezebb szeretni? De Iskáriótes Júdást leszámítva, mert ő nem volt szív szerint a tanítványa. Tehát a tizenegy közül ki jut eszünkbe, akit Jézusnak egyszerűen nem volt könnyű szeretni? Mert vannak történetek, ahol szerepelnek a tanítványok és nem mindig egyszerű volt a viselkedésük Jézus számára.

Én mondok kettőt, ami eszembe jutott a készüléskor, a harmadik pedig, aki nekem legelőször eszembe jut mindig ilyenkor. Eszembe jutott Filep (vagy Fülöp), amikor a búcsúbeszédeiben, János evangéliuma 14. részében, Jézus olyan fájón mondja őneki, hogy: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát.” Többes számban is beszél Jézus, de a kérdésnek a hangsúlya Filepre vonatkozik. És nagyon érdekes, hogy Filep volt az a tanítványa, akit az ötezer ember megvendéglése előtt is meg akart Jézus próbálni a hitében. De ott is Filep, amikor megszólal, látszik, hogy azért ő sem hisz abban, hogy annyi kenyér és annyi hal elég lenne.

Aztán az egyik legfájóbb kijelentése az Úr Jézusnak, mikor Máté evangéliuma 17. részében így kell kifakadnia: „Vajon meddig szenvedlek titeket?” Emlékszünk, hogy ez kiknek szólt? Nem is egynek szólt, hanem a kilencnek, akik nem voltak a megdicsőülés hegyén. Kik is voltak a megdicsőülés hegyén, mert akkor órájuk most nem gondolt Jézus? Péter, Jakab és János. De a másik kilenc ott volt és nem bírták meggyógyítani az édesapa ördögös fiát. És Jézus, amikor ezt elmondja, akkor a tanítványaira is kellett, hogy gondoljon sajnos.

Aki pedig nekem mindig eszembe jut így, ha ez a kérdés, hogy nem könnyű szeretni: Péter. Péterről van szó talán a legtöbb történetben szinte és emlékszünk, hogy neki nem volt könnyű természete. Mégis Jézus rábízott mindent, ő volt a tanítványi csapat vezető embere. És mit csinál az Úr Jézus, amikor Péter még a legvégén is úgy viselkedik, ami azért méltatlan Jézushoz, hiszen megtagadja? Az egy dolog, hogy az Úr Jézus ezt tudta, meg mondta is előre, hogy ebben az órában a sátán sok mindent tehet, de mégis tény az, hogy Péter megtagadta. Pedig előtte, emlékszünk, még a kardot is kirántotta, mert ő azért jelezni akarta Jézusnak, hogy ha én azt mondtam, hogy kész vagyok meghalni is érted, akkor ezt én megmutatom. De aztán a tűznél mégis, pedig – már bocsánat, hogy ezt fogom mondani, de az ókori gondolkodás szempontjából ez mégis fontos – nem is férfiak mondták neki, amit mondtak, hanem asszonyok. Egy meglett férfi asszonyok szavára ennyire megijed? Hogy lehet ez? És megtagadja az Úr Jézust. És emlékszünk, hogy az utolsó tagadásnál a kakasszó előtt vagy alatt vagy

rögtön utána az Úr Jézus megáll ott az udvaron, mert épp ott van, és hátrafordul és rátekint Péterre.

Jézusnak sem volt azért egyszerű szeretni azokat, akiket mégis szeretett. Gondoljunk a testvéreire is. Ki is van jelentve a Szentírásban, hogy a testvérei sem hittek benne és ezt érzékeltették is Jézussal.

Az Úr Jézus akkor is, a nehéz természetűeket is úgy szerette, ahogy csak ő tud szeretni. Az a szeretet, az a hatékony közösség, hitből fakadó közösség, amit itt a Szentírás említ, ez egyedül Jézus tulajdona. Csak Jézus képes így tenni. Ezért önmagában bátorító, hogy ez a kijelentés így itt van előttünk az Újszövetség lapjain, mert az, hogy itt van, jelzi, hogy az Úr Jézus tanítványai egyénként is meg közösségként is mégiscsak lehetnek ilyenek.

Ahogy mondtam, Filemonnál nem tudtuk meg, hogy mi lett végül is a helyzet, amikor megérkezett Onézimosz. Az már nem tartozik ránk. Nekünk azt kell látni, hogy az Úr hogyan erősítette őt és követhessük Filemonnak is a példáját. Ha csak Jézus képes így szeretni, akkor ez a „hited közössége hatékony legyen mindannak a jónak a megismerésében, ami Krisztusért van bennünk”, ez úgy valósul meg, hogy nem Filemonnak kell erőlködni és megpróbálni így szeretni, megpróbálni megélni ezt a közösséget, ezt a közösségvállalást Onézimosz iránt, hanem neki hinni kell, bízni kell abban, hogy Jézus így fog viselkedni bennem és általam, rajtam keresztül.

A „hited közössége” is jelzi – ez a kifejezés önmagában is jelzi – és az egész levél témája is jelzi, hogy ezt csak hit által lehet. Ha pedig próbáltunk már szeretni nehezen szerethető embereket – akárkikről is volt szó –, úgy magunktól, akármilyen nagy hívők is vagyunk, biztos vagyok benne, hogy éreztük, hogy ez nem megy. Egyszerűen nem megy. Vagy olyan a tekintetünk vagy a szavunk vagy olyan képmutató módon csinálunk valamit, de nincs benne igazán a szívünk. És ezt a többiek, akik ismernek bennünket, azok érzik. Így is, úgy is érzik. Az ellenség, az nem érezné, de a lelki testvéreink látják rajtunk, érzik rajtunk. És talán oda is jön valaki közülük, hogy most miért viselkedtél így. Azért, mert a jézusi, az csak tökéletes lehet, azt nem lehet megjátszani és az csak hitből fakadhat. Ez az ige pedig pontosan ezt mondja, hogy ez hitből is fakad.

Krisztusért – ez a kifejezés annyira bátorító. Krisztusért. Belegondoltam, hogy lehet, hogy nincs semmi érv már számunkra, hogy miért szeretnénk valakit úgy, ahogy, csak ennyi van, hogy Krisztusért. Lehet, hogy imádságban is ezt mondjuk az Úrnak, hogy Uram, én a legszívesebben ezt most nem tenném, de térted teszem. És miközben ezt tesszük, egyszerűen mégis munkálkodik az Úr és már az érzések is ott lehetnek és ott van az az őszinte, tiszta, képmutatás nélküli szeretet.

Milyen ez a szeretet? János evangéliuma 13. rész 34. verse szerint? „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek” – nem az ellenséget, egymást. Ott kifejezetten a tanítványokról van szó. „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” – Filemonhoz írt levél „hited közössége hatékony legyen” kifejezése erre utal. Krisztusban szeretetet kaptál: „Ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” Az evangélium, az örömhír nem az, hogy én majd erőlködve szeretni tudok, hanem Jézus Krisztus szeretett engem, önmagát adta értem és micsoda kiváltság, hogy úgy szerethetek, ahogy Jézus. Önmagában ez nagyon bátorító.

Eszembe jutott még Barnabás, Pál, illetve Márk esete. Ezt a három nevet, ha mondom így, eszünkbe jutnak történetek? Barnabás, Pál és Márk vagy János Márk. Barnabásnak a neve jelentésére emlékszünk-e? Vigasztalás fia. És emlékszünk, hogy ő az, aki beviszi Sault, a megtért Sault a jeruzsálemi gyülekezetbe, vállalva mindent, mert mi van, ha téglá Saul, csak megjátssza a hitét. De Barnabás bízott az Úrban, Saulban és beviszi a jeruzsálemi közösségben. És annyira szép a folytatásban, hogy aztán az Úr maga Barnabást és Pált hívja el ketten együtt a szolgálatba.

De aztán a második missziói úton szétválnak. Nem ellenségek lettek, de nem tudtak többé együtt dolgozni, együtt szolgálni. Miért? Mert Barnabásnak az unokaöccse, Márk, János Márk még az első missziói úton otthagya őket egy helyen – nem tudjuk, hogy miért –, és Pál úgy gondolta, hogy akkor a misszióba ne vigyük magunkkal, Barnabás meg szerette volna. Így kétfelé vált az út. Ezek után nem olvasunk Pál és Barnabás személyéről, hogy mi alakult ki köztük, arról viszont olvasunk, hogy az apostol és Márk kapcsolata teljesen helyreállt: szeretett munkatárs. Majd nézzük meg a Kolossé levélben, a Kolossé levéllel együtt küldte Pál a Filemonhoz írt levelet. A második timótheusi levélben pedig ott a legvégén Lukácsot is említi meg Márkot, és kimondja ott is, hogy szeretett munkatársak.

Nem tudjuk, hogy Pál és Barnabás között hogyan alakult a szeretetkapcsolat, de azt tudjuk, hogy Márk és Pál között hogyan. És ez a Márk volt az, aki az evangéliumot is leírta.

Pál és Barnabás számára túl nehéz volt a helyzet Márk miatt és úgy érezték, hogy így nem tudunk együtt szolgálni, amiben korábban együtt szolgáltunk és az Úr hívott el. Ha belegondolunk, ez egy nagyon nehéz élethelyzet a hívő emberek életében, ha így gondolunk bele. De ha Jézusra nézünk, akkor azt látjuk, hogy ilyen is történhetett, mert valami miatt Pál is meg Barnabás is akkor és ott nem tudtak Krisztusban egyek lenni. Viszont a misszió akkor is haladt tovább. De az is lehet, hogyha Pál és Barnabás akkor és ott a Filemonnak írt levélnek ezt a versét ismerhették volna, akkor lehet, másképpen éltek meg ők is azt a kritikus élethelyzetet.

„Hogy hited közössége hatékony legyen mindannak a jónak a megismerésében, ami Krisztusért van bennünk” – Krisztus szeretete látszódjon a személy, illetve a közösség számára. Most már csak ilyen jellemzők, hogy gondoljunk bele, hogyha Onézimosz megjött és ha a levélben leírtak alapján fogadta őt Filemon, és ha még volt Filemonnak rabszolgája, ők mit érezhettek, hogy ilyen rabszolgatartó urunk van? Ha Filemonnak nem is volt több, a gyülekezetben lehettek még rabszolgák, hívó rabszolgák. Ők is mit érezhettek, látva Filemonnak ezt a közösségét, hitéből fakadó közösségét, ami nagyon hatékony? Vagy a rabszolgatartók a gyülekezetből, a többi rabszolgatartó mit érezhetett? Nem azt olvassuk, hogy akkor szabadítsd föl a rabszolgádat, akkor ott ez még nem történt meg. De a rabszolgatartó és a rabszolga együtt szeretetben az Úrban.

Hatékony közösség – Filemon szeretete, szeretetközössége vállalása, közösségvállalása a gyülekezet, Pál számára is, és ahonnan indultunk, az Úr számára is. Gyönyörködhetett az Úr a szolgájában.

A misszióban pedig micsoda hatás lehetett ez, hogy hát így szeret, meg tudott bocsátani még az elszökött rabszolgának is. Ilyen Jézus szeretete. És tudatosan nem akartam folytatni a János evangéliuma 13. részének a 35. versével, mert most van itt a helye. Hogy szólt a 34.? „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” És? „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Ez az újszövetségi levél az Úr kijelentése egy személynek, de persze az ő családjának, gyülekezetének, tehát a közösségnek is szól, de nagyon személyesen mégis szól az egyénnek és arról az egyszerű témáról – ugyanakkor nagyszerű téma –, hogy milyen nagy öröme van az Úrnak abban, amikor övéi a hitből fakadó szeretetet megélik egymás iránt, mert nagyon könnyű, és amikor nehezebb a helyzet, amikor a nehéz természetű, de nem ellenség iránt, akkor is megélhető, mert mind a két helyzetben az Úr Jézus személye, az Úr Jézus szeretete a döntő. A Krisztusért kifejezés egyértelműen jelzi. Ez a közösség számára is nagyon nagy áldás, a misszióban is micsoda hatékonyság, de a legfőbb, hogy az Úr számára mennyi öröm.

Segítsen az Úr bennünket, hogy az ő szeretetének a megélése a mi életünkben is ebben a fajta közösség hatékonyságban mutakozzon meg a családban is, a gyülekezetben is, bárkik között, akik nem az ellenségeink, de lehet, hogy nehéz szeretni őket. De az Úr Jézus pontosan azért is jött, hogy ezt a szeretetet is megélje és mi a belé vetett hittel a mában élhetjük meg ezt a szeretetet.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, áldunk azért, hogy az Úr Jézus sem burokban érkezett a földre. Köszönjük neked, hogy ő is megkísértetett mindenkiben hozzánk hasonlóan, de bűn nélkül. Magasztalunk, hogy éppen ezért lehet szabadító, megtartó akkor, amikor már nem az a kérdés, hogy örök életre tartson meg minket elveszett bűnösként, hanem amíg ebben a földi életben élünk, téged követve, Atyánk, élhessünk szeretetben. Abban a fajta szeretetben, amiről ez az újszövetségi levél is szól.

Urunk, szeretnénk neked hálát adni, hogyha olyan a helyzetünk, a körülményeink, hogy nincsenek ilyen nehéz embereink. Köszönjük, hogyha teljes békesség, öröm és szeretet lehet a családban, a gyülekezetben, a körülöttünk élőkkel, a munkatársakkal. Köszönjük, amikor még az ellenségeink iránt is adtál őszinte, szívből fakadó szeretetet. De ha mégis lenne ilyen nehéz természetű ember számunkra, kérünk, hogy akkor is segíts rád tekinteni, mennyei Atyaként látni a családfőt és megélni azt a szeretetet, amely ebben a családban a szokás. És köszönjük, hogy nem nekünk kell erőlködni. Áldunk, hogy az Úr Jézus szeretete munkálkodhat, valósulhat meg. És köszönjük, amikor ezen keresztül is mented az elveszetteket.

Arra kérünk, hogy egymást is erősíthessük. Segítség, hogy imádkozni is hadd tudjunk hűséggel. Segítség, hogy a tekintetünk, a beszédünk, a tetteink mutassák azt, amit ennek az ókori hívő 1. századi rabszolgatartó embernek az életében is most láthattunk.

Köszönjük neked, hogy imádkozhatunk a beteg testvéreinkért. Urunk, amikor betegség van, akkor érzékenyebb a lélek is. Kérünk arra téged, hogy betegség idején is tapasztalhassák meg lelki testvéreink is, hogy elég a kegyelem.

Imádkozunk az idősekért, nekik is adj türelmet, kérünk. Áldd meg, kérünk, majd az idősek szeretetvendégségét szombaton délután.

Imádkozunk vezetőinkért. Ó, bárcsak köztük is láthatnánk a krisztusi szeretetet. Köszönjük azokat közöttük, akik hitben járnak és kérünk arra, hogy ők merjék a hitüket megélni és ezt a fajta közösséget, a közösség hatékonyságát.

Imádkozunk népünkért, a határon túl élőkért és a kárpátaljai testvéreinkért is. Köszönjük, hogy te adhatsz ott békét, akármilyen háborús is ott a helyzet. De addig is, amíg nincs béke, továbbra is adj ott beléd vetett hitet, hűséget.

Kérünk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg az Úr Jézus érdeméért.

Ámen.

395. ének

(Herrnhag, 1735.) Basel, 1745.

Is- ten szí- vén meg- pi- hen- ve
 Hi- tünk kar- ja úgy ö- lel- je

Forr- jon szí- vünk egy- be hát,
 É- des Meg- vál- tón- kat át! Ó fe- jünk, mi

né- ki tag- ja, Ó a fény, mi szí- ne- i;

Mi cse- lé- dek, ő a gaz- da Ó mi- énk, ö- vé- i mi.

2. Szeretben összeforrva, Egy közös test tagjai,
 :/: Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
 Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
 Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.

3. Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy
 te vagy, :/: Míg eggyé lesz benned végre Minden szív
 az ég alatt; Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak
 fényünk és napunk, S a világ meglátja végre, Hogy
 tanítványid vagyunk.

Zinzendorf M. L., 1700—1760.